UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Sermones prestantissimi viri Ro||berti de Litio: ordinis Minoru[m] sacre theologie professo||ris: pontificis Aquinatis

Caracciolo, Roberto

Lugd., Anno d[omi]ni. M.cccccxiij. vi. no.Maij.

Feria q[ua]rta: de i[n]finita mi[sericordi]a dei. Ser. iiij.

urn:nbn:de:hbz:466:1-70607

Visual Library

dientiam eis denega: cõtumelijs illos
affice: ⁊ ſi potes verbis verbera adde:
atq; de domo illos expelle. Clamat de-
us. Nõ occides. Et diabolus dicit: In-
iuriam noli ſufferre: ſume de inimicis
vindictã: da locum ire: percute: interfi-
ce: ⁊ que non potes manu: perſequere
corde. Clamat deus. Non mechaberis.
Et diabolus dicit: Nullũ ſit pratum q̃d
nõ pertranſeat luxuria tua. Nõ erube-
ſcas adulterari: fornicari: inceſtũ: molli
ciem: ſacrilegium: ſodomiã nefandiſſi-
mam ⁊ innominabilẽ perpetrare. Cla-
mat deus. Nõ furtum facies. Et diabo
lus dicit: Rape: depredare: furare quã
tum potes. Nulla ſit tibi cõſcientia ꝓ-
pter lucrũ de periurijs: de mendacijs:
de fraude: de ſimulatiõibus: de iniuſti-
cia: de vſuris: de extorſionibus: de ma-
lis contractibus: ⁊ de excõicationibus.
Clamat deus. Nõ dices falſũ teſtimo
nium cõtra proximum tuum. Et diabo
lus ait: Loquere ſine menſura in dede-
cus aliorũ detrahe vicinis: extraneis: ſa
cerdotibus: religioſis: p̄latis: dñis: vir-
ginibus: viduis: ⁊ coniugatis. Clamat
deus. Nõ cõcupiſces vxorẽ ꝓximi tui.
Et diabolus dicit: Oẽs mulieres quas
vides cõcupiſce: ⁊ voluptuoſa mẽte de
ſidera. Clamat deus. Nõ cõcupiſces rẽ
ꝓximi tui. Et diabolus dicit: Appone
cor tuum ad aliorũ bona: deſidera mor-
tem ꝓpinquorũ tuorũ: vt eorũ bona ad
manus tuas perueniant. Et tñ ſine cõ-
paratione magis auditur vox diaboli
q̃ dei. O extrema demẽtia. O ſtulticia
pernicioſiſſima ſeruire diabolo ꝓ eter-
nis incendijs: ⁊ relinquere deum libera
lem ⁊ munificentiſſimum: qui ſeruis ⁊
amicis ſuis pollicetur gaudia paradiſi
ad que nos perducat chriſtus dei filius
qui viuit ⁊ regnat ꝑ infinita ſcl'a. Amẽ.

Feria quarta poſt dñicam in ſeptua
geſima de infinita miſericordia dei que
ipſe pr̃ pijſſimus dulciſſime vocat ani-
mam ad penitentiam: omnes etiã peſſi
mos peccatores: promittens eis libera
liter indulgẽtiã ⁊ remiſſionẽ. Ser. iiij.

Vox dilecti mei
pulſantis. Aperi mihi ſo
ror mea ſpõſa. Hic pecca
tricis ad penitentiã redi
re diſpoſite verba ſunt
iſta originaliter. Can̄. v. Pijſſimus oĩm
pater deus offert pctõribus vt occaſio-
nem habeant ad eũ reuertendi vberri-
mum fontem: ⁊ indeficientem ⁊ inhau
ribilem miſericordie ſue. Neq; vnq̃ tã
grandis peccator inuentus eſt qui ad
eum confugere volens non fuerit beni
gne miſericordiſſimeq; ſuſceptus. Hec
eſt illa miſericordia que fiduciam p̄ſta-
re debet cunctis pctõribus ne vnq̃ de
ſperẽt. Hec eſt illa decora ⁊ formoſa re
gina que ſemper aſtat a dextris dei in
veſtitu deaurato circundata varietate.
Hec eſt que blanda voce humili ſermo
ne delinquentes admonet: vt ad fontẽ
aque viue deũ ꝓpitium atq; benignũ
currant ſitientes. Et q̃m multorũ corda
molliri nolunt: ⁊ duriora ſaxis indies
obſtinantur in malo: ſtatui in hoc ſer-
mone verba facere de iocũdiſſima voce
miſericordie dei qua ipſe dilectus ani-
marum ſponſus illas in peccatis errã-
tes liberaliſſime aduocat: vt de erratis
cõpuncte veniã ⁊ indulgẽtiã ſuſcipiãt.
Q̃d bene ſenſit anima peccatrix diſpoſi
ta iam preterita mala corrigere: ⁊ dece
tero a futuris cauere di. in verbis nota
tis ĩ themate. Vox dilecti mei qui crea
uit me: qui me fecit: qui me redemit: q̃
mihi pollicetur gaudia paradiſi pulſan
tis per intrinſecas inſpiratiões: per ex-
trinſecas monitiones: per ſpũales illu
minationes: per ſacramentorũ diſpoſi-
tionẽ. Aperi mihi. ſ. cor tuũ o ſoror mea
o anima mea ad meam imaginem ⁊ ſi-
militudinem facta. O ſponſa mea quã
deſponſaui mihi in fide cum ſacrum ſu
ſcepiſti baptiſma: ⁊ ego tibi meam gra-
tiam ſum largitus. Aperi inquã mihi
vt audias me exhortante te quatenus
penitentiam agas: ⁊ pctõrũ tuorũ veniã
indulgẽtiãq; a miſericordia mea abũ-

de ſuſcipias. In quibus verbis de voce miſericordie dei aīam vocantis tria myſteria ꝓponimus cōtemplāda.

Primum dr̄ reuelationis.
Scd̄m ampliationis.
Tertium accelerationis.

¶ De ꝑconijs ⁊ laudibus miſericordie dei q̄ pctōribus demōſtrant in ſcripturis figuris ⁊ exēplis. Capl'm. j.

PRimū myſteriū cōtēplāduʒ dr̄ reuelationis in quo exq̄rere licet qualiter dei miſericordia qua pctōres allicit reuelata ⁊ preconiſata eſt. Et ad hoc dico: ꝙ miſericordia ipſa maxime manifeſtat in tribus.

Primo in ſcripturis.
Scd̄o in enigmatibus ⁊ figuris.
Tertio in exemplis.

¶ Primo manifeſtat ⁊ reuelat ꝑconiuʒ miſericordie dei in ſcripturis q̄ vident eſſe lr̄e quaſi q̄dā familiares ⁊ domeſtice ex cācellaria celi ad miſeros pctōres ex parte viuētis dei miſſe ac deſtinate. Iō reuerēter atq; iocūde illarū lectio a cūctis eſt audiēda. Dicāt igit ꝓphete ⁊ ſcti q̄d ferūt de miſericordia dei. Moyſes ad deū loquēs Exo. xxxiiij. inq̄t ſic. Dñator dñe deus miſericors ⁊ clemens patiens ⁊ multe miſeratiōis. Et Deut. iiij. Reuerteris ad dñm deū tuū ⁊ audies vocē eius: qꝛ deus miſericors dñs deus tuus. Et Sap. Eccl. ij. Pius ⁊ miſericors eſt deus ⁊ remittit in die tribulationis pctā. ⁊. c. xvij. O ꝙ magna miſericordia dñi ⁊ ꝓpitiatio illius cōuertentibꝰ ad ſe. ⁊. c. xviij. Quis adijciet enarrare miſericordiā eius. ⁊. lj. c. Letet aīa vr̄a in miſericordia eiꝰ. ⁊ Sap. xj. Miſereris oīm qm̄ oīa potes. ⁊. xv. Tu aūt dñe ſuauis ⁊ verus es patiēs ⁊ in miſericordia diſponēs oīa. Et ꝑ Eſa. lv. dñs ait: Derelinquat impius viam ſuā: ⁊ vir iniquus cogitationes ſuas. ⁊ re. ad. d. ⁊ mi. e. ⁊ ad. d. n. q. m. eſt ad ignoſcēdū. ⁊ lviij. Inuocabis ⁊ dñs exaudiet: clamabis ⁊ dicet: Ecce adſuʒ: quia miſericors ſuʒ dñs deus tuus. ⁊. liiij. In miſericordia ſempiterna miſericors ſuʒ tui dicit redēptor tuꝰ dñs. Et Iohel. ij. Cōuertimini ad dñm deū veſtrū: qꝛ benignus ⁊ miſericors eſt patiēs ⁊ multe miſericordie ⁊ p̄ſtabilis ſup malicia ppli. Et Ionas. iiij. Scio ſaq̄t qꝛ tu deus clemēs ⁊ miſericors es patiēs ⁊ multe miſerationis. Et dauid ps̄. xcix. Laudate nomen eius qm̄ ſuauis eſt dñs in eternū miſericordia eius. Et ps̄. lvj. Magnificata eſt vſq; ad celos miſericordia tua. Et ps̄. lxxxv. Tu dñe ſuauis ⁊ mitis ⁊ multe miſericordie oībus inuocātibus te. ⁊ ps̄. l. Miſerere mei deus ſm magnā miſericordiā tuā. ⁊ ps̄. cxix. ideʒ habet. Et Petrus. j. epl'a. j. c. Bñdictus deus ⁊ pater dñi nr̄i ieſu xp̄i q̄ ſm magnā miſericordiā ſuā regenerauit nos in ſpem viuā. ⁊ Pau. Ephe. ij. c. Deus diues eſt in miſericordia. ⁊. ij. Cor. j. Bñdictus deus ⁊ pater dñi noſtri ieſu xp̄i pr̄ miſericordiaruʒ ⁊ deus totius cōſolationis q̄ cōſolat nos in oī tribulatione nr̄a. ⁊ cithariſta ſpūſſcti virgo glīoſiſſima. Lu. ij. Et miſericordia eius a ꝓgenie in ꝓgenies timētibus eum. ⁊ Lu. vj. Eſtote miſericordes ſicut ⁊ pr̄ veſter celeſtis miſericors eſt. ⁊ Hiero. de peni. di. j. c. Ex diuinitatis natura. ait: Diuinitatis natura clemēs ⁊ pia: magiſq; ad indulgētiā q̄ȝ ad vindictā ꝓna: qꝛ nō vult mortē pctōris: ſed vt magis conuertat ⁊ viuat. Et idē Hiero. in. c. vide. de peni. di. j. Vide benignū dñm miſericordiā cū ſeueritate miſcentem. ⁊ Amb. li. de peni. Deus miſericordiā ſuā oībus ꝓmiſit: ⁊ relaxādi licentiā ſacerdotibus ſuis ſine vlla exceptione conceſſit. ⁊. xxvj. q. vj. c. his qui. Miſericordie dei nec mēſuras poſſumus ponere: nec tpa diffinire. Ex q̄bus oībus apprehēdimus deū noſtrū benignū eſſe: miſericordē ⁊ piuʒ. Scd̄o manifeſtat ⁊ reuelat ꝑconiū miſericordie dei ī enigmatibus ⁊ figuris: loquebat ſepe dñs ieſus in parabolis ſm morem paleſtinorum: vt dicit Nico. de lyra. Quoniaʒ ſic clarius potuit veritas eluceſcere maxime idiotis ⁊ rudibꝰ ꝑ-

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

ut teſtatur Diony.in.c.cele.hierar.⁊ iō
ad ſuam ⁊ patris eius miſericordiā no
tificandam vſus eſt triplici enigmate:
ſeu metaphora in parabola per eum di
cta.¶ Prima fuit de egroto patiēte: de
qua Mat.ix.vbi audiens murmuratio
nes phariſeorū qui ei detrahebant: q:
cum publicanis ⁊ peccatoribus mandu
caret ait: Non eſt opus valentibus me
dicus:ſed male habentibus. Eūtes au
tem diſcite quid eſt miſericordiā volo
⁊ non ſacrificium. Non enim veni voca
re iuſtos:ſed peccatores.¶ Secūda pa
rabola eſt de paſtore perditam ouem re
quirente:de quo Lu.xv.ſcribitur:ꝙ di=
miſſis nonagintanouē alijs omnibus
in deſerto ſollicitus paſtor ob errantē
vnam ouem.i.deus peccatricem animā
perquiſiuit diligenter:inuentamqꝫ cu=
ſtodiuit intactam:impoſuitqꝫ ſuper hu
meros ſuos gaudens remittēdo.ſ. ſibi
penitenti potentia ſua omnia peccata
atqꝫ delicta.¶ Tertia parabola eſt de fi
lio prodigo ad patrē poſtꝙ omnia diſſi
pauerat reuertente. per quē vt Hiero.
inquit ad Damaſum papam de filio ꝓ
digo:peccator homo ſe penitens intel
ligitur:quem cum vidiſſet alōge pater
miſericordia mot⁹ occurrit illi:cadēſqꝫ
ſupra collum illius oſculatus eſt eum:
nihil illi improperauit:nō triſtem vul=
tum aut turbulentam faciem oſtendit:
non aſperis verbis contriſtauit: ſed ꝙ
letanter in domum eum introduxit:af=
ferri fecit veſtimenta ⁊ anulum conui=
uium ſolenne preparauit:choreaſqꝫ cā=
tus ⁊ ſonorum melodias in domo eſſe
iuſſit:q: recuperauerat filium mortuū
⁊ perditum:per quē intelligimus pec
catorem compunctum cui deus ſe gra=
tioſiſſimū exhibet.¶ Tertio manifeſta
tur ⁊ reuelatur preconiū miſericordie
dei in exemplis. Quotquot enim inuē=
ti ſunt peccatores qui ab illo veniā po
ſtularunt oēs fuerunt exauditi:ſicut pꝫ
in veteri ⁊ nouo teſtamento. Dauid eq̄=
dem per penitentiam adulterij ſimul ⁊
homicidij a miſericorde deo veniā im
petrauit. De cuius penitentia Hierony
mus ad Sabinianum diaconū lapſum
ita ſcribit:Totam penitentiā oſtendit
pō.l.quādo ingreſſus eſt dauid ad vxo
rem Urie ⁊ a Nathan propheta corre=
ptus reſpōdit dicēs. Peccaui ſtatimqꝫ
meruit audire ⁊ dn̄s abſtulit peccatum
tuum a te. Adulterio enim iūxerat ho=
micidium:⁊ inde conuerſus ad lachri=
mas. Miſerere mei (ait) de⁹ ſm magnā
miſericordiā tuā. Magnum enim pec=
catum magna indigebat miā. vnde ſub
iungit ⁊ dicit. Multum laua me ab ini
quitate mea ⁊ a peccato meo mūda me
Qm̄ iniquitatem meam ego cognoſco
⁊ delictū meū contra me eſt ſemper: ti=
bi ſoli peccaui. Rex em̄ aliū nō timebat
⁊ malū corā te feci vt iuſtificeris in ſer=
mōibus tuis ⁊ vincas cū iudicaris. Cō
cluſit deus oīa ſub pctō:vt oībus miſe=
reat:tantūqꝫ ꝓfecit vt dudū pctōr ⁊ pe
nitens trāſierit in magiſtrum:vt dicat:
Docebo iniquos vias tuas. hec ille. Et
idē ad occeanū de dauid loquens inq̄t:
Dauid ſcti ⁊ manſuetiſſimi viri homici
diū pariter ⁊ adulteriū ſeptē dierū emē
dauit fames. Jacebat in terra voluta=
bat in cinere:⁊ oblitus regie maieſtatꝫ
lumē q̄rebat in tenebris illūqꝫ tantū re
ſpiciēs quē offenderat lachrymabili vo
ce dicebat:Tibi ſoli peccaui ⁊ malū co=
rā te feci:⁊ redde mihi leticiā ſalutaris
tui:⁊ ſpū principali confirma me. Atqꝫ
ita factū eſt vt qui me docuerat virtuti=
bus ſuis quō ſtans non caderē doceret
ꝑ pniam quō cadēs reſurgerē. hec ille.
Que oīa notant.ij. Reg.xij. Eſt ⁊ de ni
niuitis exēplū:de q̄bus hr̄ li. Jone ꝑ to
tū,⁊ de peni.di.j.in.c. Sicut achab. §.
Niniuite. vbi dr̄: Niniuite quos dn̄s in
euangelio cōmendat:pniam egerūt in
predicatiōe Jone:⁊ ex miſericordia do
mini indulgentiam conſecuti ſubuerſio
nis interitum ſubterfugere meruerūt.
hec ibi. Et vt breuiter perſtringam exē=
pla adduco illud dictum Bernar. ſuper
cantica ſermone.xx.ad ieſum de ſua mi
ſericordia loquētis vbi ait:Omnino ꝓ

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

pter manſuetudinem que de te predi-
catur: curremus poſt te dñe ieſu audiē-
tes ꝙ pauperē nō ſpernas: pctōrē non
horreas: nō horuiſti ꝯfitentē latronē:
non lachrymantē peccatricē: non cha-
naneā ſupplicantē: nō deprehēſam in
adulterio: nō ſedentē in theloneo: nō
ſupplicātem publicanū: non negātem
diſcipulū: nō perſecutorē diſcipulorū
nō ipos crucifixores tuos: hec ille. Ex-
pergiſcimini igit̄ o peccatrices anime.
Audiuiſtis o peccatores vocem dei qui
miſericordiā ſuā infinitā vobis decla-
rauit. Nolite obdurare corda veſtra: et
deponite peccata atqꝫ delicta. Accedi-
te ad eum ⁊ veniā obtinetis: qꝛ ipe eſt
deus miſericordiaꝝ qui ꝑ Ezechielem
prophetam. c. xviij. inquit: Si aūt im-
pius egerit penitentiam ab oībus pec-
catis ſuis que operatus eſt: ⁊ cuſtodie-
rit oīa precepta mea: ⁊ fecerit iudiciū ⁊
iuſticiā vita viuet ⁊ nō morief̄. Omniū
iniquitatū ei⁹ quas operatus eſt non
recordabor. In iuſticia ſua quā opera-
tus eſt viuet. Nunquid volūtatis mee
eſt mors impij: quaſi dicat nō. ⁊ infra.
Nolo mortem morientis: ſcilicꝫ pecca-
toris: ſed vt conuertatur et viuat. Re-
uertimini et viuetis.

De amplitudine ⁊ magnificētia mīe
que remittit omnia peccata grauia re-
plicata et antiquata peccatoribus pe-
nitentibus. Capitulum. ij.

Secundum myſteriū contē-
plādū circa mīam dei pec-
catores vocantis ad peni-
tētiā d̄r ampliatio: in quo
patefaciēdū eſſe duxi quā
ampla lata ꝓfunda ac copioſa ſit ipſa
miſericordia dei benedicti: que licꝫ in
ſe ſit infinita: quia ſic nihil aliud ꝙ̄ ip-
ſe de⁹ eſt ſm̄ illud Aug. de fide ad Pe-
truꝫ. Quicquid eſt in deo eſt ipe deus
tamen etiam in ſuo effectu conſidera-
ta tam grādis inuenitur ꝙ omnia no-
ſtra ſuperat peccata atqꝫ vincit. Tria
enim ſunt in peccatis horrenda ⁊ timē-
da valde: q̄ tñ a mīa dei ſuperantur.

Primum grauitatis conditio.
Secundum frequens iteratio.
Tertium diuturna detentio.

Primū qđ in peccatis conſideratur
horrendū d̄r grauitatis ꝯditio: qm̄ ſcilꝫ
pctm̄ ex ſua ꝯditione ⁊ ex ſuo gñe gra-
ue eſt ⁊ nefandum. Verūtamē tāta eſt
mīa dei ꝙ nullū eſt pctm̄ adeo execrā-
dū de quo ſi quis pniam egerit indul-
gentiam recipiat. Quinimmo clemen-
tiſſimus deus mīa tua illud penitenti
plene remittit. Hinc Chryſo. de peni.
diſt. iij. in. c. Talis. ait: Talis mihi cre-
de talis eſt erga homīes dei pietas ꝙ
nunq̄ ſpernit pniam ſi ei ſincere ⁊ ſim-
pliciter offeratur: etiā ſi ad ſummū qs
perueniat malorū ⁊ inde tamē reuerti
velit: ſuſcipit em̄ deus illum libenter
et amplectitur. Et hoc eſt qđ dicitur de
peni. di. iij. c. in actione. Cor cōtritū ⁊
hūiliatū de⁹ nō deſpicies. pſ. l. Sed
circa hoc dubitat̄ de pctō in ſpiritum-
ſanctū vtrū deus miſericors remittat
illud penitentibus. Et videt̄ ꝙ non: qꝛ
pctm̄ in ſpm̄ſctm̄ eſt irremiſſibile. Vñ
Aug. in lib. de fide ad Petrū ait: Hi q̄
peccāt in ſpm̄ſctm̄: neqꝫ hic neqꝫ in fu-
turo remiſſionē peccatoꝝ accipiūt. Et
idem in lib. de ſermone dñi in monte.
Peccare in ſpiritūſanctū eſt ꝑ maliciā
⁊ inuidiā fraternā impugnare charita-
tem poſt acceptā ſpūſſancti gratiam:
quod pctm̄ neqꝫ hic neqꝫ in futuro re-
mitti dicimus. Hoc ipm̄ magiſter ſen-
tentiarū confirmat. xliij. diſt. ij. li. ergo
videtur ꝙ dei mīa nō ſupat oē pctm̄.
Reſpondet ad hoc Alex. de ales i. ij.
q. cxliij. mē. vj. ⁊ in. iij. ſum. q. j. mem.
ij. art. ij. vbi tractat de irremiſſibilita-
te peccati. Adde ꝙ peccatū d̄r tripl̄r ir-
remiſſibile. ſ. negatiue: ꝑuatiue: ⁊ ꝯtie.
Negatiue d̄r irremiſſibile quod nullo
modo pōt remitti: ſicut pctm̄ luciferi
aliorumqꝫ dānatoꝝ. Priuatiue d̄r irre-
miſſibile peccatum quod nō habet ali-
quid dignuꝫ vt remittat̄: ⁊ ſic oē pctm̄
eſt irremiſſibile: qꝛ nullū pctm̄ mortale
hꝫ per aliq̄d qđ ſit remiſſione dignuꝫ.

Contrarie ṽo dr̄ irremiſſibile: qꝛ hꝫ cõtrariã diſpoſitionẽ ad grãm ſine q̄ peccatũ nullo modo põt remitti: ⁊ ſic eſt irremiſſibile pctm̄ in ſpm̄ſctm̄: qꝛ directe eſt cõtra effectũ ſpũſſancti q̄ quidẽ dicit̄ gratia penitẽtialis. ¶ Sunt autẽ huius pcti ſex ſpecies vt ptꝫ p Aug. in Ench. ⁊ de fide ad petrũ: ⁊ de ſermone dñi in monte: ⁊ de baptiſmo paruuloꝝ ſcilꝫ deſperatio p̄ſumptio euidẽtia fraterne grẽ obſtinatio: finalis impenitẽtia: ⁊ ĩpugnatio veritatis agnite quaꝝ ſpecierũ numer⁹ ſm Boñ. in diſt. xliij. ij. li. ar. iij. q. j. ſic aſſignant̄. Oẽ pctm̄ ĩ ſpm̄ſanctũ eſt cõtra penitẽtialẽ grãm: tunc em̄ aut eſt ꝯtra ipam rõne ſui aut rõne antecedẽtiũ: aut rõne ſubſequentiũ. Si rõne antecedẽtiũ cũ ad pñiam antecedant tanꝙ due mole ſpes et timor: ꝯtra timorẽ eſt p̄ſumptio: ꝯ ſpem eſt deſperatio. Si rõne ꝯſequẽtiũ cum ad pñiam cõſequatur emẽdatio q̄ cõſiſtit in duobus: videlꝫ in vera ꝯfeſſione ⁊ bona ſatiſfactione: ſic ſumuntur due ſpẽs: quaꝝ vna eſt impugnatio v̄itatis agnite: altera deteſtatio boni. Si ratione ſui ſic eſt obſtinatio que cõprehẽdit etiã finalẽ impenitẽtiã. Dicit̄ ergo peccatum in ſpm̄ſctm̄ irremiſſibile magis ꝙ alia peccatoꝝ genera: qꝛ ſm magiſtrum vix aut raro aut difficulter remittit̄ p eo ꝙ nõ tm̄ repugnat grẽ: ſed etiã diſpoſitioni ad veniã ⁊ grãm ſuſcipiendam. Remiſſibile ṽo eſt ſm Boñ. vbi. ſ. ar. ij. q. ij. tũ rõne diuine potẽtie remittentis: tũ qꝛ hõ poteſt de illo penitere excepto finalis impenitẽtie: que etiã dupl'r ſumitur. Uno mõ pro ꝓpoſito nõ penitẽdi. Alio mõ p ꝯtinua pmanẽtia in malo. Impenitẽtia primo modo ſumpta eſt pctm̄ irremiſſibile cõtrarie nõ negatiue: eo ꝙ claudit viam ad grãm ⁊ impedit ingreſſum ſpũſſcti: tm̄ poſſibile eſt vt de illa hõ peniteat ⁊ remiſſibilis fiat. Impenitentia ſcdo mõ dicta nullo modo põt remitti. Hec aũt nemini eſt attribuẽda vſqꝫ ad illud inſtãs in quo dici de aliquo poſſet ꝙ finaliter ſit impenitens. Hinc Leo papa de peni. di. vij. c. Nemo. ait: Nemo deſperandus eſt dũ in hoc corpore ꝯſtitutus eſt. Idẽ dr. xxxj. q. ij. c. et ancillam xxiij. q. iij. c. Corripiantur. Patet ergo oẽ pctm̄ p penitẽtiã liquefieri ad conſpectũ mĩe dei: q̄ nihil tãtũ abomiabit̄ quãtũ ĩpenitẽtiã ⁊ deſperationẽ. Hinc Hiero. ad ruſticũ monachuꝫ ait: Nihil ſic offendit deuꝫ ſicut cor impenitens. Solũ deſperationis crimẽ eſt qd veniã conſeq̄ nõ põt. Scdm qd in pctis ꝯſideraẗ horrẽdũ ⁊ periculoſum eſt pctoꝝ frequens iteratio: qñ. ſ. frequẽtius iterãtur: tm̄ tãta eſt mĩa dei ꝙ ſi q̄s inciperet peccare a prima hora diei: et pacto pctõ ſtatim penitẽtiã ageret: ⁊ penitẽtia facta ſubito laberet̄: ⁊ poſt lapſum iteꝝ ſurgeret ⁊ poſt reſurrectionẽ iterũ caderet ⁊ poſt caſum denuo cõtritionẽ haberet: ſemp deũ ĩmobiliter ꝓpitiũ inueniret ad remittẽdũ. Hinc Aug. de peni. diſt. iij. in. c. adhuc pfidi inſtãt. in fine ait: Qm̄ quotidiana ẽ offenſio opꝫ ꝙ quotidiana ſit remiſſio. Cur docuiſſet dñs orãtes dicere dimitte nobis debita noſtra: niſi ipe p nobis miſericors pſeueraret qui nos ab hac petitiõe nõ vult deficere. Et Leo papa de peni. di. j. Multiplex mĩa dei. inq̄t: Multiplex mĩa dei ita lapſibus humanis ſubuenit vt nõ ſolum per baptiſmi gratiam ſed etiã per pñĩe medicinã ſpes vite reperietur eterne vt q̄ regenerationis dona violaſſent ꝓprio ſe iudicio ꝯdẽnantes ad remiſſionẽ criminũ peruenirẽt. Et Lactan. in lib. di. inſti. ad glo. ſic loquitur: Nemo põt eſſe tã circũſpectus tã prudẽs qui nõ aliq̄ñ labatur. Idcirco deus imbecillitatẽ noſtrã ſciẽs apparuit homini portum ſalutis: vt huic neceſſitati cui fragilitas nr̃a ſubiecta eſt medicina penitentie ſubueniat. Et Hiero. ad Ruſticũ monachũ. de peni. di. iij. Septies. ait: Septies in die cadit iuſtus ⁊ reſurgit. Si cadit quõ iuſtus: ſi iuſtus quomodo cadit: Sed iuſti vocabulũ nõ amittit q̄ p penitentiã

ſemp̄ reſurgit. Et nō ſolum ſepties: ſed
etiā ſeptuagieſſepties delinquēti ſi cō-
uertatur ad pn̄iam peccata donantur.
Hoc xp̄s petrum docuit Matth. xviij.
¶ Sed nōnulli heretici temere aſſeue-
runt duo falſa ⁊ merito reprobāda. Pri
mū ꝙ ſi hō cadat a pn̄ia ꝙ nō vere peni-
tuit. Cōtra qđ dictū Alex. de al. in. iij.
volumine ſumme. q. lxiij. mē. ſ. ij. ⁊. iij.
adducit diſtinctionē de vitate pn̄ie: di
cēs ꝙ dupl̄r pōt ſumi. Uno mō vt pe-
nitētia vera dicat̄ q̄ verū h̄ virtutis actū
q̄ eſt deteſtari malū cōmiſſum ⁊ p illo
tp̄e nullū cōmittere ⁊ pponere nō com
mittere de futuro in quo ſtatu ſi q̄s de
cederet ſalu⁹ eſſet. Et ab hac pōt hō ca
dere ⁊ in pctā labi. Alio mō vt dicatur
pn̄ia vera q̄ perducit in finē vt finalis
⁊ ꝯtinuata: ⁊ ab hac nō eſt cadere. Sȝ
adhuc heretici ad ſui erroris robur au
toritates ⁊ dicta ſctōꝝ adducūt. Et pri
mo illud Amb. in ſermone q̄drageſime
di. Pn̄ia eſt mala preterita plangere: ⁊
plāgēda iterꝝ nō cōmittere: ergo q̄ iterꝝ
peccat verā pn̄iam non fecit. Scđo ad
idem allegāt Greg. ſic di. Qui ita alia
pctā deplorat vt iterū alia committat:
adhuc penitētiā agere aut ignorat aut
diſſimulat. Inſup ad hoc ppoſitū ha-
bent Iſid. in lib. de ſummo bono ſic lo
quētē: Irriſor eſt nō penitens q̄ adhuc
agit qđ penitet: nec videtur deū poſce
re ſubditus: ſȝ ſubſannare ſupbus. Et
his cōcordat Aug. in li. ſoliloquioꝝ q̄n
dicit: Inanis eſt pn̄ia quā ſequēs cul-
pa inquinat: Que autoritates ⁊ alie ſi-
miles habent̄ i decret. de peni. di. iij.
De q̄bus p ſolutiōe Gratian⁹ ibidē. c.
Incaſſum. §. ſed verba. ait: Q illa ver-
ba autoritatū nō ad diuerſa tp̄a: ſȝ ad
idē tp̄s referuntur: vt ſcilȝ eo tp̄e quo
quis deflet mala q̄ cōmiſit ⁊ pn̄iam fa
cit nō peccet ⁊ ſcelera nō cōmittat. Qđ
aūt in diuerſis tp̄ibus poſſit q̄s facere
penitētiā verā. ⁊ poſt illā iterum poſſit
peccare: pbatur rōne eo ꝙ pn̄ia habet
eſſe in libero arbitrio ſm ſtatū vie: qđ
vertibile eſt: ⁊ pōt a bono in malum: et
a malo in bonū ſepius exire. Hoc etiā
apparet euidēti exēplo. Nam niniuite
ppter verā pn̄iam grām cōſecuti ſunt:
ſed poſt ad vomitū redeūtes deū pvo
carunt ad iracūdiam: ⁊ eoꝝ ciuitas: vt
Herodotus ſcribit a rege medorū ſub-
uerſa eſt: apđ hebreos regnāte Joſia.
Eſt ⁊ de hoc exēplū cōueniēs peccātis
Dauid: qui pn̄ia quā fecit de pctō mor
tis Urie deum ſibi placabile fecit: ⁊ tn̄
poſt peccauit iterū in numerādo popu
lū: put habet̄. ij. Reg. vl. Quare ſileāt
heretici ⁊ ꝯfundant̄. Scđm falſum qđ
ipſi p̄dicant eſt ꝙ deus non niſi ſemel
pctā dimittit. Quib⁹ etſi obſiſtēt auto
ritates allegate in principio hui⁹ ſcđe
particule: tn̄ ipſi curioſe ſuū errorē con
firmare conāt̄. Dicūtq̄ ꝙ ſi baptiſm⁹
nō iterat̄: ergo nec pn̄ia. Ad quod dn̄s
Bon̄. in. iiij. diſt. xiiij. parte. ij. ar. ſ. q. ij.
ſic r̄ndet dicens: ꝙ pn̄ia pōt iterari: ba
ptiſm⁹ aūt nō. Primo q2 in baptiſmo:
imprimit̄ character q̄ eſt idelebilis: in
pn̄ia nō. Scđo q2 baptiſmus eſt cōtra
morbū nō iterabilē: qualis eſt morbus
pctī originalis: ſed pn̄ia ꝯtra morbum
iterabilē qualis eſt morb⁹ pctī actua-
lis ⁊ medicina dȝ aptari morbo. Et iō
baptiſm⁹ nō iterat̄: pn̄ia vo iterat̄ ſm
ꝙ volūtas nr̄a cōuertit̄ ⁊ reuertit̄. Cō
cludimus ergo ꝙ de⁹ bn̄dict⁹ miſericor
diter ſubuenit nr̄e fragilitati. Quiſnā
nō niſi impie de illo cōquerit̄. O pctōr
negligēs: o pctōr obduratiſſime diſrū-
pe vincula colligatiōis: agnoſce blan-
dientē tibi dn̄m: q̄ non tm̄ ſemel ſȝ mil
lies milliū ⁊ toties quoties poſtulaue
ris indulgētiam tibi confert indefeſſe.
Tertiū qđ in pctīs ꝯſiderat̄ horrendū
ē: diuturna detētio q̄n pctā diu retēta
ſunt: ita vt de illis pn̄iam quis differat
vſq̄ ad decrepitā ſenectutē extremūq̄
tp̄s vite: ⁊ licȝ piculoſum ſit ſic differ-
re: poſito tn̄ ꝙ aliquis excederet ānos
mathuſalem quos expendit in iniuriā
dei: pпоſuitq̄ in animo nunq̄ bn̄face
re: cū aīa tn̄ a corpore egreditur vere in-
geniſcit ⁊ dolet: tanta eſt dei mīa ꝙ ei

liberaliſſime parcit. Hic hiero. ad paulā de dormitiōe Bleſille. Secura eſto o mi Bleſilla. Conſidim⁹ ꝓbantes vera eſſe q̄ dicimus nunq̄ eſt ſera cōuerſio. Uox hec p̄mū in latrone dedicata eſt. Amen dico tibi: hodie mecū eris in paradiſo. Et idē ad Damaſum papam: et ponit de pe. diſt. j. c. Importuna. Xp̄s de cruce in paradiſum etiā latronē tulit et ne q̄s aliq̄n ſerā ꝯuerſionē putaret: fecit homicidij penā martyriū. Et Julius papa. xxvj. q. vj. c. Si pſbyter. Uera eñ confeſſio in vltimo tp̄e poteſt eſſe: q2 dn̄s nō ſolus tēporis ſed etiam cordis inſpector eſt: ſicut latro vni⁹ momenti penitentia meruit eſſe in paradiſo in hora vltime cōfeſſionis. Et Celeſtinus papa in. c. Agnouimus: eadem cauſa. r. q. ait: Percidiſſet latro in cruce premiū ad xp̄i dexterā pendēs ſi illū hore vnius penitētia nō iuuiſſet. Cum eſſet in pena penituit: et ꝑ vnius confeſſione ſermonis habitaculum paradiſi eo ꝑmittente ꝓmeruit. Uera ergo ad deū conuerſio in vltimis poſitorum mente potius eſt eſtimanda q̄ tēpore: propheta hoc taliter aſſerente. Cū conuerſus ingemueris: tūc ſaluus eris. Et ad idē facit illud dictū Cypriani in epiſtola. ij. ad Demetrianū. In iſto mūdo manēti penitētia nulla ſera eſt. Patet ad indulgentiam dei aditus: ⁊ querentibus atq̄ intelligentibus veritatē facilis eſt acceſſus. O āpliſſima mīa dei: o largiſſima charitas ſummi creatoris que tanta eſt vt ſi daretur homo viator ſecum ferens peccata omnia q̄ diaboli commiſerunt et omnes homines qui in iudicio dānabūtur: immo quot ſunt in celo ſtelle et in mari aque gutte: in nemore frondes: et in pratis lilia vt de illis penitentiam faceret ac humili mēte deū exoraret provenia: ſemp audiretur benigne.

¶ Qꝫ deus remittit penitentibus propter mīam ſuā pctā ſine dilatione: ⁊ de iuſtificatione impij ac eius conditionibus. Capitulum. iij.

TErtiū myſteriū cōtēplandū circa mīam dei dr̄ accelerationis. Nō eñ differt deus remittere pctā penitētibus non tp̄s aliquod interponitur. Uidet quaſi ſitire ſaltē peccatorū quibus q̄ primū fuerit ꝯtriti vel cōpūcti: ſtatim eis parcit: illoſq̄ iuſtificat: de ipſa ꝟo peccatoris et impij iuſtificatione ſolet a doctorib⁹ dubitari maxime circa tria.

Primo circa temporis circūſtātiam.
Scd̄o circa operis excellentiam.
Tertio circa miraculi reducentiam.

¶ Primo ſolet dubitari circa tp̄is circunſtantiā vtrū ſcilꝫ impius iuſtificet in inſtāti: ⁊ ad hoc intelligēdū notāda ſunt tria. Primū notādū ſm Tho. j. ij. q. cxiij. ar. vij. ꝙ iuſtificatio eſt quidaꝫ mot⁹ quo aīa mouet a deo a ſtatu culpe in ſtatū iuſticie. Juſticia aūt dr̄ tripliciter. Uno mō ꝓut īportat rectitudinē ordinātē actū hois in cōparatione ad aliū ſingularē hoīem: ⁊ ſic eſt iuſticia particularis ⁊ virt⁹ ꝑticularis et virt⁹ cardinalis. Scd̄o mō dr̄ ꝓut importat rectitudinē ordinātē actū hois in cōparatione ad bonū cōe multitudinis: ⁊ ſic dr̄ iuſticia legalis. Tertio mō dr̄ iuſticia ſm ꝙ īportat rectitudinē ordinātē actū hois in cōparatiōe ad bonū ꝓpriū cū hō ſubijcitur deo ⁊ vires inferiores aīe ſubdunt rōni. Et hāc iuſticiā phs. v. Eth. appellat metaphoricaꝫ. Ab hac igit iuſticia tertio mō ſumpta ſumit iuſtificatio paſſiue accepta: ſcilꝫ ꝓ fieri iuſtū nō pro facere iuſtum. Et hoc etiā nō ꝑ modū ſimplicis gn̄ationis: q2 ſic poſſet cōpetere ei qui non eſſet in pctō dū iuſticiā acciperet a deo ſicut adā in principio accepit iuſticiam originalē cū adhuc nō haberet pctm̄. Sꝫ ſumit ꝓut hmōi iuſtificatio in homine includit rōnē mot⁹ de ꝯrio in cōtrariū: ſcilꝫ de iniuſticia ad iuſticiam. Scd̄m notandū ꝙ ad iuſtificationem impij cōcurrunt quattuor per ordinē. Primū eſt gratie infuſio. Secūdū me-

tus liberi arbitrij per fidē formatam in deū. Tertiū motus liberi arbitrij in deteſtationē peccati. Quartū eſt remiſſio culpe. Tertiū notādū ſm Rich. in. iiij. diſt. xvij. ar. iiij. q. vi. ꝙ iuſtificatio impij quātum ad ea que ſunt de eius eſſentia: ſcilʒ quātum ad remiſſionē peccatorum ⁊ gratie infuſionē fit in inſtāti: qꝛ ſm gl. Act. ij. c. ſup illo vbo. Factꝰ eſt repēte de celo ſonꝰ tanꝗ̄ aduenientis ſpūs vehementis. Act. ij. Neſcit tarda molimina ſpūſſancti grā. Scḋo cōtingit dubitare de iuſtificatione impij circa operis excellentiā. Utrū ſit maximū opus dei: ⁊ videtur ꝙ ſic. Nā in pſ. cxliiij. dr: Miſerationes eius ſup oīa opera eiꝰ. Et eccl'ia cātat. Deꝰ qui oīpotentiā tuā parcēdo maxime ⁊ miſerādo manifeſtas. Et Aug. exponēs illud Ioh. xiiij. Maiora hoꝝ faciet. ait: Maius eſt vt ex impio iuſtus fiat ꝗ̄ creare celū et terram. Sed in cōtrariū arguere poſſumꝰ. Primo qꝛ ꝑ iuſtificationē impij cōſequitur aliquis gratiā vie: ſed ꝑ glorificationeʒ cōſequitur aliq̇s gratiā patrie que maior eſt: ergo glorificatio angeloꝝ vel hominū eſt maius opus ꝗ̄ impij iuſtificatio. Scḋo arguimus qm̄ iuſtificatio impij ordinat̄ ad bonū particulare vnius hoīs: ſed bonū vniuerſale: ſcilʒ vniuerſi eſt maius ꝗ̄ bonū vnius hoīs. vt pʒ in .j. Ethi. ergo maius opus eſt creatio celi ⁊ terre ꝗ̄ iuſtificatio impij. Reſpondet ſanctꝰ Tho. .j. ij. vbi. ſ. ar. ix. ꝙ opus aliquod pōt dici magnum dupliciter. Uno modo ex parte modi agendi: et ſic maximū eſt opus creationis in quo ex nihilo fit aliquid. Alio modo poteſt dici magnū aliq̇d ꝓpter eius magnitudinem qḋ fit: ⁊ ſm hoc maius opus eſt iuſtificatio impij que terminatur ad bonum eternuʒ diuine participationis ꝗ̄ creatio celi ⁊ terre que terminat̄ ad bonum nature mutabilis. Unde Auguſt. cū dixiſſet ꝙ maius eſt vt ex impio fiat iuſtus ⁊c. ſubiūxit. Celum enim ⁊ terra trāſibit: predeſtinatoꝝ aūt ſalus ⁊ iuſtificatio ꝑmanebit. Ad primū aūt argumentū qḋ infert ꝙ glorificatio angelorū et hominuʒ eſt maius opus ꝗ̄ impij iuſtificatio: dicēdum ꝙ aliquid dicitur magnū dupliciter. Uno modo ſm quātitatē abſolutā: ⁊ hoc modo donum glorie eſt maius ꝗ̄ donū gratie iuſtificantis impiū. Et ſm hoc glorificatio iuſtorum eſt maius opus ꝗ̄ iuſtificatio impij. Alio modo dr aliquid magnū quātitate ꝓportionis: ſicut dr mons paruus ⁊ milium magnum. Et hoc modo donū gratia iuſtificantis impium eſt maius ꝗ̄ donum glorie beatificantis iuſtū: qꝛ plus excedit donū gratie dignitatē impij qui erat dignus pena ꝗ̄ donum glorie dignitatem iuſti: qꝛ ex hocipſo ꝙ eſt iuſtificatus eſt dignꝰ gloria. Et ideo Auguſti. vbi. ſ. dicit: Iudicet qui poteſt virum maius ſit iuſtos angelos creare ꝗ̄ impios iuſtificare. Certe ſi equalis eſt vtrūqꝫ potētie: hoc maioris ē miſericordie. Ad ſcḋm dicendūqꝫ ꝙ bonuʒ vniuerſi eſt maius ꝗ̄ bonū particularis vniꝰ ſi accipiatur vtrūqꝫ in eodem genere: ſed bonuʒ gratie vnius eſt maius ꝗ̄ bonum nature totius et vniuerſi. Tertio cōtingit dubitare de iuſtificatione peccatoris vtrū ſit miraculoſa. Et dicūt Richar. ⁊ Tho. vbi. ſ. arti. x. ꝙ iuſtificatio impij etſi fiat per potentiā ſupnaturalis agētis: tn̄ miraculoſa nō eſt loquendo ꝓprie de miraculo: eo ꝙ naturaliter aīa eſt grē capax. Eo em̄ ipo ꝙ facta eſt ad imagineʒ dei: capax eſt dei ꝑ gratiā. vt Aug. dicit. xiiij. de trini. Si vo deus qn̄qꝫ tā vehementer aīam moueret vt ſtatim quādā ꝑfectionē iuſticie aſſequeretur: ſicut fuit in ꝯuerſione pauli: adhibita etiā exterius admirabili viſione ⁊ ꝓſtratione aliiſqꝫ circūſtantijs miraculoſis: tunc talis iuſtificatio miraculoſa diceret̄. Iō cōuerſio Pauli tanꝗ̄ miraculoſa in eccleſia cōmemorat̄ celebriter. Quare vo deus nō concurrat ſemꝑ ad iuſticādos impios cū ſimilibus ſignis: nō intereſt noſtra diiudicare. Nobis ſatis eſſe debet q: poſt facinora et delicta poſtꝗ̄ inueterata mala qn̄cūqꝫ volue

rimus gratiã eiꝰ ⁊ charitatẽ nobis cõci-
liare: ſemp ad vota illũ inueniemus pa-
ratũ nõ differre aĩam peccatricẽ ſi eam
cõpunctã viderit iuſtaꝫ facere. Redite
ergo ꝑuaricatores ad cor: et cognoſcite
miſeriã animarũ veſtrarũ. Uidete peri-
cula inferni que vobis imminẽt: cogita-
te clementiã: mãſuetudinẽ: pietatem: et
miĩam oĩpotẽtis dei: ⁊ exuẽtes veterem
hoiem reuertimini ad illũ ⁊ agite peni-
tẽtiã: vt ſic obtineatis gratiã in preſen-
ti ⁊ in futuro eternã gloriam. Amen.

¶ Feria.v. poſt dñicaꝫ in ſeptuageſima de complacẽtia quã habet deꝰ qñ peccatores reuertunꝫ ad pñiam. Sermo.v.

VOx dilecti pul-
ſantis: Aperi mihi ſoror
mea ſpõſa. Jterũ vbi. ſ.
Excogitat creator noſter
deus ſemp hoies ſaluos
facere: non ſolũ iuſtos: ſed etiã peccato-
res ſi eorũ malicia non obſiſtat. Quos
et ſi vocet cũ miĩa vt dictũ eſt in precedẽ-
ti ſermone: excitat adhuc vt ad peniten-
tiam reuertamur cũ voce complacẽtie.
Oſtẽdit em̃ ſignis manifeſtiſſimis ſum-
mã habere complacentiã de cõuerſione
peccatoꝝ: nã nõ ſolũ illis pctã remittit
ſed adhuc copioſa beneficia illis clemẽ-
tiſſime tribuit. Q̃obrem in preſenti ſer-
mone colligere volo qui ſint effectꝰ di-
uine complacẽtie que ſequunꝫ peniten-
tiam aĩe audientis vocẽ dilecti ſponſi.
Et notabo tres principales effectus.

Primus dicitur bonoꝝ reſtitutio.
Secũdus angeloꝝ letificatio.
Tertius peccatoꝝ exaltatio.

¶ Q̃ deus reſtituit peccatoribꝰ penitẽtibus ꝓpter cõplacẽtiã quã hꝫ de illoꝝ cõuerſione oĩa bona que fuerãt per peccatum mortificata. Capitulũ.j.

PRimus effectus qui cõſequi-
tur ad cõuerſionẽ peccatoris
in quo relucet complacentia
dei dicitꝫ bonoruꝫ reſtitutio:
ſm enim doctrinã theologo-
rum Rich. de media villa ar. viij. q. ij.
dñi Boñ. et alioꝝ di. iiij. iiij. li. parte. ij.
ar. ij. q. iij. Deus reſtituit penitẽti opera
per culpam mortificata que antea viua
fuerãt. Ad qđ clariꝰ intelligẽdũ notan-
da ſunt tria. Primo notãdũ ꝙ oĩa ope-
ra bona in charitate facta adueniente
mortali culpa mortificantꝫ ⁊ deperdunt
ſm illud Ezech. xviij. Si auerterit ſe iu-
ſtus a iuſticia ſua ⁊ fecerit iniquitatem
ſm oẽs abominatiões quas operari ſo-
let impiꝰ nunqd viuet? oẽs iuſticie eius
quas fecerat non recordabunꝫ. Scđm
notãdũ ꝙ cũ dr̃ in ſcripturis deũ nõ re-
cordari vt in prefata autoritate aut ne-
ſcire. vt Mat. xxv. Neſcio vos. ſic eſt in-
telligendũ ꝙ nõ recordetꝫ aut neſciat il-
los quos nõ approbat vt remuneratio-
ne dignos. Nam vt inqt dñs Boñ. in. j.
diſt. xxxix. ar. j. q. ij. c. Duplex eſt ſciẽtia
in deo. Una dr̃ ſimplicis noticie: qꝛ que
hꝫ rõnem cognoſcẽdi a veritate que eſt
lux ſumma cui nihil põt occultari: nec
etiam tenebre obſcurãtur ab ipſa. Jdeo
de neceſſitate cognoſcit oĩa bona ⁊ ma-
la in quẽ nulla cadit ignorãtia. Alia vo-
catur ſciẽtia approbationis vt dicatꝫ ſci-
re aliquid qñ illud approbat et neſcire
cũ reprobat. Sic etiã nõ recordari dici-
tur: nõ ꝙ obliuio cadat in eo: ſed qꝛ nõ
recordatur maloꝝ que q̇s fecit ⁊ de illis
penituit vt ea puniat: nec recordatꝫ bo-
norum que q̇s fecit ⁊ per peccatũ ab il-
lis cecidit vt ea remuneret. Tertiũ no-
tandũ ꝙ ſi q̇s ante peccatum ꝓpter bo-
na per eum in charitate facta meruiſſet
eſſe de ſecundo aut de tertio vel de vlti-
mo ordine angelorum: ⁊ poſtea peccato
adueniente tale meritum perdidiſſet ⁊
talis ad penitẽtiam rediret: reuiuiſcũt
ei bona preterita que fuerũt mortifica-
ta eo ꝙ in tali ſtatu meriti eſt in q̃ erat
anteꝙ caderet: vtputa ſi erat in merito
perueniẽdi ad ſecũdum ordinẽ beatorũ
ad penitẽtiam veniẽs in tali merito ſe
reciperet: ⁊ ſic de oĩbus gradibus beati-
tudinis. Qđ expreſſe ſaluator noſter in-
nuit in parabola de filio prodigo Luc.
xv. Quẽ cum vidiſſet pater ſeminudum

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN